

krásky slovenska

ROČNÍK XLVI

11/69

KČS 4,—

Štvrtýkrát šliapem do sedla 6250 m, vyššie sa nám dosiaľ nepodarilo preniknúť. Fúka silný vietor, napadlo veľa čerstvého snehu. Ladový prah nám trvá 3 hodiny. A hoci sme výborne aklimatizovaní, prešľapávanie unavuje. Pri prekladišti pri prvých fixných lanách pod skalnou stenou odpočívame. Prestáva snežiť, mraky sa trhajú a kde-tu zasvitnú slnečné lúče. Svah do sedla má asi 45° sklon. Máme obavy z veľkého množstva snehu. Striedame sa vo vedení, často oddychujeme. Pri jednom oddychu si Duro všimne, že sa zhora zo žlabu sype sneh. Žeby lavína? Ponáhľame sa k rebru. Pohľad do žlabu nám predstaví dve potácajúce sa postavy. Reveme ako šialení: „Máte vrchol?“

„Áánóó!“

Tak predsa! Zvyšok cesty do sedla takmer bežíme. Tisíc otázok chceme položiť chlapcom, nie som však schopný slova. Tisnem im ruky, v hrdle mám akýsi čudný pocit z dojatia, najradšej by som tých škaredých, bradatých chlapcov vybozkával. Naša bratislavská expedícia dosiahla svoj cieľ. Všetci sme živí, zdraví, a tí, ktorí si to najviac zaslúžili, najstarší a najskúsenejší horolezci, si stali na vrchol. To je fantastické.

V stane panuje skvelá nálada. Našu radosť znásobila ešte správa, ktorú sme dostali rádiom: „Maroš Šajnoha má dcéru.“ Narodila sa už síce pred tromi týždňami, ale pre nás to bola novinka. Držím v ruke vysielaciu a hlasom, ako keď dieťa pýta cukrík, prosím Tibora: „Chceli by sme sa s Durom tiež pokúsiť.“

„Chlapci, prosím vás, nefantazirajte. Nesmiete ta ísť! Buďme radi, že to dopadlo tak, ako to je.“

Som neústupný, zanovitý a tvrdohlavý. Tibor chce rozprávať s Jozefom, odovzdávam vysielaciu s prosebným pohľadom.

„Tibor, nechaj ich, nech skúsia“ — hovorí Jožo — „pre tie dva-tri dni sa svet nezborí.“

Keď sa z tej chrapľavej škafule ozvalo, „robte, ako uznáte za vhodné“, div som ju od radosti nezjedol.

Ráno dostávame od chlapcov „posledné pomazanie“, rady a inštrukcie, lúčime sa a odchádzame do boja. Stopy sú ešte viditeľné, obloha je čistá, ale silný vietor od Nošaku nám komplikuje postup. Pod ostrým exponovaným hrebeňom sa nadväzujeme. Tenká vrstva snehu a pod ním lesklý ľad. Neprijemné lezenie, ak prirátame k nemu vietor. Prichádzame pod skalnú stienku vysokú 100 m, v ktorej visia fixné laná, dielo Marošovcov, a zvyšky japonských lán. Obťažnosť III., no v tejto výške značne namáhavé. Tri dlžky lana a sme znovu na

hrebni. O 12. hod. sme už v stane vo výške 6750 m. Lomcuje nám vietor a z polovice je zasypáný čerstvým snehom. Duro sa pokúša volať II. tábor, vysielacia je však nemá. Zaliezame do stanu a varíme výborné polievky „Knorr“, ktoré ešte zostali z Jožovej tajnej vrcholovej zásoby. Celú noc počujeme hvízdanie vetra, ktorého nárazy sú čoraz silnejšie. Hučí mi v hlave a ak sa človek pozabudne a nedýcha dosť hlboko, začína sa dusiť. Plnými ústami lapáme vzduch. Nezaberajú ani Pentobarbitaly, ktoré sme vzali na spanie. Už tretiu noc sa nám to nedari a sil, ktoré tak veľmi potrebujeme, ubúda.

Do jasného mrazivého rána vyrážame s nechutou, unavení. Vetrisko už tretí deň besnie. Zo všetkých štítov Hindúkušu nás zdravia dlhé snehové zástavy, čo znamená, že nielen u nás fúka. Na raňajky sme nedostali nič do seba, jednak sa nepodarilo nič uvariť a potom žalúdok už tiež nemal náladu v tej výške pracovať. Hrebeň sa rozšíril na široký snehový chrbát. Ideme na ľahko, máme iba batoh, v ktorom je varič, nádoba na varenie, cukor a nejaké maličkosti. Nesie ho Duro, som mu za to vďačný. Ja nesiem fotografický aparát. Ideme každý zvlášť. Často stojíme, dychčieme. Prichádzame do kombinovaného terénu. Cítim, ako mi omŕzajú prsty na nohách. Pri skalách sa nadväzujeme, obťažne dlžky istíme. Hrebeň nemá konca kraja.

Konečne skalné okno, ktoré spomínal Jožo (6 m vysoký komín). Najťažšie miesto výstupu (klas. IV). V komíne víri vietor a snehové vločky zaliepagajú ústa, nos i okuliare. Výstup sa stáva utrpením. Po ďalšej dlžke lana uzrieme obrovský balvan. Tam niekde by mal byť vrchol. Postupujeme po dlžkach, aspoň istiac odpočívam. Už sme pri balvane. Ešte 2 dlžky a koniec. Vyššie sa už nedá ísť, sme na vrchole Istor-o-Nalu.

Na vrchole je hliníková tyč — pozostatok od Japoncov. Som unesený. Tak predsa. Fotografujem Dura ako manekýnku; 25 obrázkov s celou panorámou. Asi hodinu sa kocháme pohľadom na nekončné more štítov, sme ticho, obaja šťastní. Ešte nevieme, čo nás čaká na zostupe.

Zostup je väčšou drámou ako výstup. V tábore č. IV nám vietor sfúkol do doliny oba batohy so všetkým, čo sme mali. V tábore č. III zostali zo stanu iba ladovcové šrauby, ktorými bol pripevnený. A tak „priateľ“ vietor nás prinútil ešte v ten deň, resp. noc zostúpiť s holými rukami až do základného tábora. Ale so štítom! Výškových 700 metrov hore a 3300 metrov dolu za jeden deň bez jedla a pitia. To som ešte doteraz nezažil.

Istor-o-Nal z východu
Foto Marián Šajnoha

